

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 763/2016
30.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужилаца З.А. и Р.А., оба из П., чији је заједнички пуномоћник С.М., адвокат из П., против туженог М.Р. из Л., чији је пуномоћник М.Д., адвокат из У., ради понављања поступка, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Гж 1345/15 од 28.12.2015. године, у седници одржаној 30.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Ужицу Гж 1345/15 од 28.12.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Ужицу Гж1 1345/15 од 28.12.2015. године, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђено решење Основног суда у Пожеги П 4182/11 од 21.10.2015. године, којим је одбијен предлог туженог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Основног суда у Пожеги П 4182/11 од 15.05.2012. године и обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка од 36.000,00 динара.

Против решења другостепеног суда, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.125/04 и 111/09, који закон се примењује на основу члана 506. ЗПП – “Сл. гласник РС“ бр.72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни повреде из тачке 4. истог става, с обзиром да су, на основу члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08, ... 106/15),

виши судови стварно надлежни да одлучују о жалбама против решења првостепеног суда донетих у грађанскоправним споровима.

Предлогом туженог тражи се понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Основног суда у Пожеги П 4182/11 од 15.05.2012. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да uklони привремени објекат са парцеле ближе одређене наведеном пресудом и исту преда тужиоцима у државину.

Тужени је поднеском од 27.11.2014. године, ставио предлог за понављање наведеног правноснажно окончаног поступка, применом члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП (погрешно се позивајући на одредбу члана 426. став 1. тачка 10. ЗПП - „Сл.гласник РС“ бр.72/11). У предлогу је истакао да није пасивно легитимисан за извршење чинидбе на коју је обавезан, те да је дошао у посед техничког извештаја судског вештака, сачињеног 03.11.2014. године, који да је био употребљен у правноснажно окончаном поступку, за њега је могла бити донета повољнија одлука.

Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно одбили предлог туженог, налазећи да нису испуњени услови за понављање поступка.

Наиме, одредбом члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП прописано је да се правноснажно завршени поступак, на предлог странке може поновити, ако странка сазна за нове чињенице, или нађе, односно стекне могућност да употреби нове доказе, на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука, да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку.

Дакле, услов за понављање правноснажно завршеног поступка, применом наведене одредбе је истицање само оних чињеница за које странка није знала или није могла да их употреби до доношења правноснажне судске одлуке, којима је у тој фази поступка могла поткрепити своје наводе, а које су могли утицати на повољнију одлуку по странку, да су биле употребљене у ранијем поступку. Међутим, то даље значи и да то могу бити само оне чињенице које нису истичане у ранијем поступку и да се ради о чињеницама или доказима који су постојали до момента правноснажног окончања поступка, али странка за њих није знала или није могла да их употреби.

У конкретном случају, ради доношења одлуке о тужбеном захтеву у предмету чије се понављање тражи, судови су ценили и пасивну легитимацију туженог, јер недостатак пасивне легитимације (туженог) – тужбени захтев чини неоснованим (док је наведеном пресудом тужбени захтев усвојен), па поновно истицање овог приговора не представља нову чињеницу која би могла представљати основ за понављање поступка. Судови правилно налазе и да технички извештај судског вештака, сачињен 03.11.2014. године, не представља нови доказ у смислу наведене законске одредбе, с обзиром да се ради о извештају – који је сачињен након правноснажног окончања поступка чије се понављање тражи, а при том се ради и о доказу прибављеном по захтеву пуномоћника туженог, па је он извођење овог доказа, односно прибављање таквог извештаја могао предложити и до окончања поступка – закључења главне расправе пред првостепеним судом.

Имајући ово у виду, односно да тужени у предлогу истиче приговор недостатка пасивне легитимације и доставља доказ који је могао прибавити или предложити његово извођење у доказном поступку пред првостепеним судом, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да се не ради о доказу који може представљати разлог за понављање поступка, у смислу члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 405. став 1 у вези члана 412. став 5. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**